

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUTNARIU, RALUCA

Dulcele sărut al morții / Raluca Butnariu. - București: Librex Publishing, 2018

2 vol.

ISBN 978-606-8894-83-6

Vol. 1. : 2018 - ISBN 978-606-8894-84-3

821.135.1

Editor: Ionuț Radu

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2018

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

RALUCA BUTNARIU

DULCELE SĂRUT AL MORTII VOLUMUL 1

 LIBREX

București, 2018

Tărâmul tăcerii

Partea a III-a

Cartea I

ÎNCEPUTURI

*„Moartea marchează începutul nemuririi.”
Robespierre*

Prolog

Era desăvârșită.

Frumusețea chipului ei trecuse dincolo de perfecțiune.

Avea pielea albă ca spuma mării, iar ochii, o idee migdalați, erau mai profunzi decât întunericul și ascundeau tot atâtea secrete.

Magia izvora din ea cu forța unui râu de munte: rece, tumultuoasă, necruțătoare.

Glasul ei era cântecul a mii de flaute și harfe: liniștitor, profund și seducător.

Mirosul pielii ei avea un iz dulceag, de flori de câmp și miere sălbatică.

— Morakhay, șopti ea cu duioșie, lipindu-și buzele catifelate și reci de fruntea lui. Comoara mea cea mai de preț...

Dragostea ei era reală și teribilă.

Îl iubea mai presus de toate, orbește, cu disperare...

Și se temea de el în egală măsură!

CAPITOLUL I

Marcus se trezi cu o tresărire și rămase nemișcat în întunericul relativ al încăperii, cu ochii ațintiți asupra tavanului, reflectând.

Visele începuseră să apară cu zece ani în urmă, la scurt timp după reîntoarcerea lor din Sicilia. În prima fază visase sporadic, frânturi de întâmplări fără nicio logică și fără vreo ordine cronologică. Dincolo de șocul de a visa *la propriu*, chestie de care toți vampirii fuseseră privați încă de la începuturi, urmasse confuzia și o profundă uimire.

Acele crâmpie il purtasera prin cețurile trecutului în diferite epoci, făcându-l martor la evenimente care fuseseră menționate în istorie, dar prezentate într-o altă lumină decât cea a crudei realități, pe de o parte datorită subiectivismului cărturarilor acelor vremuri, pe de altă parte datorită unor dovezi insuficiente care să ateste adevărul istoric, ceea ce dusesese inevitabil la o largă plajă de speculații.

Tulburător era faptul că, deși ceva îi spunea că trăise *realmente* în acele vremuri, în stare conștientă nu-și putea aminti absolut nimic. Lipseau emoțiile, mirosurile, conștiința de sine, toate acele lucruri care dau consistență amintirilor. Era ca și cum... ar fi fost un simplu spectator într-o sală obscură de cinema, unde rula filmul existenței *altcuiva*.

Meticulos din fire, își notase fiecare vis în parte, documentându-l temeinic, reușind astfel să localizeze felii de timp prin care-l târăseră acele reverii spontane.

Se părea că se născuse cu mult timp înainte ca *Bayn Nahrain* să fie atestată ca leagăn al tuturor civilizațiilor, spre sfârșitul domniei regelui Ur-Nammu. Copilăria și-o petrecuse în timpul regelui Sargon, cel care pusese bazele regatului Akkadian. Fusesse însoțitorul lui Hamurrabi, atunci când acesta întemeiase regatul Babilonian și asistase la scurta domnie a lui Tiglath-Pileser, unul dintre cei mai de seamă cârmuitori ai Mesopotamiei. Studiase scrierea cuneiformă într-unul

dintre zigurele închinat zeului Enlil, contribuind la arhivele lui Assurbanipal, unul dintre regii Siriei, cel care pusese la Ninive bazele celei mai vechi biblioteci din lume. La vremea respectivă, interesul îi fusese stimulat de acest limbaj silabic, gravat pe tăblițe de lut, care aveau aspectul unei cutii. Învățase primele noțiuni fundamentale ale matematicii bazate pe sistemul sexagesimal, care folosea baza șaizeci pentru drămuirea timpului, fracționând ora în șaizeci de minute, ziua – în douăzeci și patru de ore, cercul – în trei sute șaizeci de grade, și memorase prima tablă a înmulțirii din istorie, de la unu la optsprezece mii. Învățase să descifreze harta cerului și răsese de superstiții.

Visele îl împinseseră în timpul domniei nepotului lui Marduk, căruia Giuseppe Verdi avea să-i dedice în 1841 o compoziție pe un libret semnat de Temistocle Solera, debutul acesteia având loc la Teatro alla Scala din Milano în luna martie a anului următor. Corul sclavilor evrei din Nabuccodonosor era și avea să rămână una dintre ariile lui preferate.

Aceste reverii erau de fapt niște flash-uri care durau câteva secunde, însă de fiecare dată se trezea cu impresia că trecuseră zile întregi de când rătăcea pe tărâmul oniric.

Încercase la un moment dat metoda meditației transcendente, relaxându-și mintea și trupul, inducându-și starea de semitransă, pentru a-și sonda mintea înfășurată în vâlul opac al amneziei. Tot ce reușise să obțină fusese alunecarea într-o altă epocă, într-o nouă experiență de tip Zona Crepusculară, chestie care ajunsese să-l umple de și mai multă frustrare. Desigur, existase și o parte plină a paharului. Cu această ocazie descoperise că-și putea induce singur visele. Singurele lucruri de care avea nevoie pentru a visa era un trup toropit și o minte goală ca o cupă răsturnată.

Vampirul știa ce anume declanșase acel proces: Inanna și afurisitul ei de talisman, pe care i-l dăruise în pivnița palatului Chiaramonte, înainte de a șterge putina!

Timp de aproape șase ani o vânase neconținut pe acea zeiță-demon-vrăjitoare-vampir sau ce naiba era ea în fapt! Avea o groază de întrebări și voia răspunsuri. Și știa că numai ea i le putea da. Însă se părea că acea creatură avea un soi de radar personal, setat pe mirosul lui, care o avertiza de fiecare dată când el ajungea prea aproape de ea, și dispărea fără urmă, lăsându-l în ceață, mărâind frustrat.

Într-una dintre acele escapade infructuoase, mai precis în cea

din Oslo, fusese atât de plin de draci din cauza faptului că Inanna îi scăpase iarăși printre degete, încât își smulsese talismanul de la gât și-l aruncase în largul mării Nordului. În seara aceea băuse patru sticle de vodcă aseasonată cu sânge din belșug și luase hotărârea că nu conta cine fusese în trecut, ci doar vampirul care ajunsese să fie în prezent. Și, în timp ce-și savura licoarea cu cifră octanică ridicată, pășise iarăși pe nesimțite pe tărâmul viselor, de data aceasta trăind o experiență incredibil de erotică alături de o fecioară feniciană. Se trezise dureros de excitat și cu talismanul atârându-i ud pe pieptul gol. Peste măsură de enervat, îl smulsese de la gât și-i făcuse vânt în noapte, închizând ferestrele. A doua zi părăsise Norvegia și se îndreptase spre Hamburg. Închiriasse o cameră de hotel, făcuse un duș prelungit și, pe când cotrobăia în bagaj după lenjerie, dăduse peste talismanul magic înfășurat cu grijă în jurul aparatului său de fotografiat. Părăsise hotelul mărâind și-l aruncase în Elba. Apoi îl îngropase într-un cimitir dintr-un cătun abandonat din Georgia, îl încuiase într-un seif într-o bancă din Berlin, îl aruncase într-o topitorie din Antile, îi făcuse vânt din Porto Rico în Oceanul Atlantic, drept în Triunghiul Bermudelor...

Însă totul fusese în zadar! Talismanul se întorcea întotdeauna la el.

Întotdeauna!

Într-un final se resemnase cu faptul că n-avea să scape niciodată de el și-l repusese în drepturi. Piatra aceea ciudată, care-și schimba culoarea și al cărei miez pulsa precum o inimă, era cu mult mai mult decât un simplu talisman aducător de vise și acest lucru îl descoperise în niște împrejurări extreme.

Luase urma Inannei în Peru, pășind într-un labirint subteran din apropierea ruinelor Phuyupatamarca, care fusese săpat în paralel cu cel de-al doilea tunel incaș. Se mișcase neauzit printre pereții tăiați neregulat în stâncile muntelui, peste care șiroiau firișoare de apă, într-un întuneric plăcut, lăsându-se ghidat de mirosul celei pe care o vâna. Soarele răsărise deja, însă nu-l deranjase ideea de a-și petrece întreaga zi în acel loc, stând la taclale cu acea vrăjitoare vicleană și periculoasă, mai bătrână decât însuși timpul. Bănuia că avea să fie o experiență interesantă. Nu se temea de ea. Simțea instinctiv că, oricâtă putere magică mustea în ea, Inanna n-avea s-o folosească împotriva lui. Chiar dacă exista o altă ieșire decât cea prin care intraseră, vrăjitoarea nu avea niciun loc în care să se adăpostească de lumina zilei, așa că era silită, la fel ca și el, să rămână blocată acolo până la următorul apus.

Ceea ce nu luase în calcul fusese latura capricioasă a naturii. La început se auzise un hureit slab, care se transformase rapid într-un vuiet asurzitor, în timp ce podeaua prinsese să i se onduleze sub tălpi. Pereții începuseră să se năruie cu un zgomot infernal și el fășnise ca o săgeată spre ieșirea din labirint, ideea de a rămâne prins în adâncuri sub surpăturile provocate de cutremur nefiind deloc ademenitoare. Sperase să ajungă în prima grotă, care i-ar fi oferit mai multe șanse de a-și săpa drumul afară în cazul în care muntele avea să fie mai rapid decât el, când ceva îl izbise cu putere în spate, imprimându-i un impuls ce-l catapultase dincolo de intrarea în peșteră, și se pomenise în plină zi, orbit și sufocat de lumina crudă a soarelui. Peșterile se sigilasera cu un muget furios în spatele lui, refuzându-i adăpostul, iar pământul continuase să trepideze cu furie, smulgând bucăți de rocă din coasta muntelui și improșcând cu ele în toate direcțiile.

Își aminti că închisese ochii resemnat și ingenunchease înfrânt în soarele nemilos, în timp ce în spatele pleoapelor strânse cu disperare îi fulgerau imagini cu Jessica: momentul în care absolvise colegiul, rochia din tafta moară de un verde cețos, pe care o purtase la primul ei bal, discursul pe care-l ținuse în fața colegilor ei ca șefă de promoție atunci când își încheiase studiile la Harvard cu doi ani mai devreme, ziua mohorâtă de noiembrie în care își rostise jurământul și începuse să lucreze pentru FBI. Își aminti felul grațios în care se mișca, zâmbetul ei, sunetul profund, o idee gutural, al vocii ei, parfumul ei... regretând amarnic tot acel timp pe care-l irosise aiurea, mulțumindu-se cu postura gardianului din umbră, veghind-o de la distanță, urmărindu-i fascinat evoluția și evitând orice contact direct cu ea. Nici măcar n-o sărutase vreodată cu adevărat, așa cum își dorise încă din clipa în care ochii lor se întâlniseră pentru prima dată și ea-l subjugase complet, răpindu-i liniștea pentru eternitate!

Stătuse astfel minute bune, neputincios, resemnat și oarecum furios pe el, așteptând arsura... care întârzia să apară!

Cutremurul se oprise demult, iar tăcerea care se lăsase peste munte părea nefirească. Și atunci deschisese ochii încet, clipind surprins de faptul că stătea în soare și încă nu începuse să fumege. Lumina șiroia peste el, deranjant de albă, intensitatea ei sensibilizându-i ochii... însă nu și pielea.

Pentru prima dată în lunga sa existență, Marcus își ridică ochii spre cer, ignorând usturimea din ochi, pentru a fixa șocat discul orbitor,

care ar fi putut să-l preschimbe în cenușă, incapabil să proceseze realitatea. În acele secunde interminabile deveni brusc conștient de faptul că talismanul de la gâtul său se încinsese și părea să atârne din ce în ce mai greu, ca un bolovan. Și atunci își dădu brusc seama. O idee dezorientat, începuse să alerge spre vale, căutând tunelul incașilor. Își permisese să răsuflă ușurat abia când ajunsese în interiorul lui și se așezase pe treptele din piatră, binecuvântând umbra din interior. Își scosese amuleta de la gât și o studiasse uluit. Coloarea ei era neagră, însă miezul devenise incandescent, răsucindu-se ca o lavă. O studiasse multă vreme, uluit de mișcarea aceea pulsatilă din adâncul ei, apoi îi venise o idee.

Se deplasase până la baza tunelului și-și scosese talismanul de la gât, așezându-l precaut pe o treaptă, apoi își scosese mâna în zona unde razele soarelui atingeau peretele. Și și-o retrase brusc, înjurând furios și sugându-și găurile fumegânde pe care fasciculele luminoase le săpaseră instantaneu în carnea lui. Își pusese talismanul la gât și așteptase ca rănilor să i se închidă, apoi repetase manevra. Își trecuse mâna prin lumina vie înainte și înapoi, plimbând-o cu uimire prin fasciculele înguste, răsucindu-și palma în sus, asimilând căldura razelor, peste măsură de uluit de această descoperire.

Pica pe Inanna scăzuse până la punctul zero, sufocată în mod subit de un val puternic de adâncă gratitudine. În acele clipe îi venise să-și dea singur palme pentru cât de necugetat și de impulsiv fusese în străduința lui de a se descotorosi de piatră!

Și tot în acea zi luase hotărârea să o lase pe Inanna în pace, îngăduind lucrurilor să evolueze după voia lor. Exista întotdeauna un moment unic, hărăzit fiecărui fapt în parte, și se părea că vremea celui sorocit discuției lor nu venise încă.

Cu un oftat ușor, Marcus se ridică în capul oaselor și aruncă o privire spre afișajul electronic al micului radio portabil, în formă de porcușor de culoare roz, care trona pe măsuta joasă de lângă ușă și pe care Mal i-l făcuse cadou în urmă cu mulți ani. Era ora cinci și patruzeci și trei de minute. Zorii se insinuau tăcuți la orizont, îmbrăcând cerul într-o culoare trandafirie, dulce.

Visul din care tocmai ieșise era primul care-i furnizase amintiri olfactive. Încă mai păstra în nări mirosul femeii, vocea ei răsunându-i palid în minte. Era prima dată când altcineva, în afara Inannei, i se adresase cu numele de *Morakhay*.

Numele acesta îi era mai mult decât cunoscut. Avea o rezonanță veche și extrem de intimă și ceva îi șoptea că acela era numele lui adevărat...

Două secunde mai târziu, urechile lui prinseră sunetul apei din dușul apartamentului alăturat și vampirul zâmbi, ridicându-se felin de pe podea.

Cincisprezece minute pe ceas. Atât dura dușul de dimineață al încântătoarei lui vecine. Se întrebă pe care dintre geluri avea să-l folosească în această dimineață: cel care o făcea să miroasă ca o grădină mediteraneeană sau cel care aducea a pădure irlandeză după ploaie?

În mod reflex, aruncă o privire spre vellum-ul ce împodobește peretele sudic al livingului și frână brusc, răsărind lângă el și studiindu-l cu atenție, cu capul înclinat ușor într-o parte și ochii îngustați gânditor. Simbolurile se mișcaseră din nou, după o pauză de aproape opt luni, cel de culoarea purpuri ocupând acum locul central.

Încă nu se dumirise ce anume reprezentau acele simboluri, iar textele care le însoțeau continuau să rămână un mister pentru toată lumea, inclusiv pentru cea științifică. Guido îi spusese că fuseseră scrise într-o limbă pe care numai zeii-demoni din antichitate o cunoșteau și că singura entitate care ar fi putut să-l ajute era Inanna.

Prinde orbul, scoate-i ochii, cugetase Marcus cu acreală atunci, și apoi de nenumărate ori în anii în care gonise pe urmele ei.

Ceea ce era cu adevărat ciudat îl constituia faptul că prima lui imagine cu acele simboluri o avusese în Refugiu, atunci când Vivien acceptase să-l lase să-i atingă prețioasele pergamente. În acele clipe, o viziune îi străfulgerase mintea. Văzuse și recunoscuse cu o certitudine șocantă mâna care încondeiase cu grijă simbolurile pe acel pergament vechi: fusese mâna lui!

Iar Max îi spusese că avusese un vis straniu, pe când aluneca în brațele veșniciei, asta cu puțin timp înainte de a lua cu toții drumul Siciliei, în care o femeie neînchipuit de frumoasă îi șoptise că o anume cheie se afla ascunsă printre simbolurile mișcătoare și că trebuia să-l aleagă pe cel corect pentru a o scoate la iveală. Și, la vremea respectivă, vellum-ul încă nu-și expusese lenjeria intimă!

Cumva, toate se legau după o anumită logică, însă lui îi era greu să-i găsească sensul.

Era primul născut al celei dintâi.

Acestea fuseseră cuvintele pe care Vivien le auzise în clipa în care sterpelise cele trei pergamente din vistieria împărătesei Wu Zetian. Din acel moment, pergamentele se sigilasera singure, așteptându-l cuminiți pe cel sorocit să le dezlege misterul.

Primul născut al celei dintâi...

Marcus avea o oarecare bănuială cam ce voia asta să însemne, numai că memoria lui făcea nazuri și-și dădea ochii peste cap ori de câte ori el încerca să forțeze nebuloasa în care fuseseră înghesuite toate amintirile lui.

Amintește-ți!

Asta îi spusese Inanna atunci când îi dăruise piatra. Ca și cum, la naiba, chestia asta era floare la ureche!!!

Nici măcar nu era sigur dacă visele acelea reprezentau frânturi de amintiri din trecutul lui sau nu erau decât niște iluzii sădite în mintea sa, *poate* prin intermediul aceluia talisman, pentru a... Și aici se vedea nevoit să accepte prima variantă, fiindcă a doua părea prea futuristă și-i lipsea motivația.

Deci, trebuia să-și amintească... ceea ce uitase, desigur! concluzionă el cu sarcasm. Însă tonul cu care Inanna îi ceruse asta, aproape implorându-l, îl făcea să speculeze că el era singurul responsabil de situația în care se găsea momentan.

Oare fusese într-atât de idiot încât să-și boicoteze singur creierii... sau altcineva îi stinsese lumina din peștera amintirilor, tăindu-i legăturile cu... un alt trecut?!? Era interesant de aflat.

Cea mai veche amintire a lui data din 14 noiembrie 1623. Practic, viața lui începuse în acea seară mohorâtă, cețoasă, când ucisese un scrib dintr-o abație aflată în sudul Austriei. Tânărul stătea cocoșat peste o masă rudimentară din lemn, într-o chilie mică și întunecată, cu iz de mucegai, și copia la lumina unui opaiț un fragment dintr-un codex vechi. Scrisese pe noua coală data acelei zile, în colțul din dreapta sus, cu o caligrafie înflorită... când lui i se făcuse brusc foame. Însă data aceea i se întipărise în memorie pentru totdeauna.

După calculele lui, avea aproape trei sute nouăzeci și cinci de ani. Existau însă doi vampiri care erau de cu totul altă părere. Marcus încercase să discute cu Guido această problemă, cerându-i să-i explice aluzia pe care acesta o făcuse în pivnița palatului Steri cu privire la vârsta lui. Însă Guido îl privise calm, răbdător, cu o umbră

de zâmbet în ochi, și-i spusese că avea să-și dea seama *cât* de bătrân era în realitate doar atunci când avea să-și amintească totul. Ajunsese să-l cunoască pe Guido mult prea bine pentru a realiza, după expresia neclintită de pe figura acestuia, că subiectul era pus la germinat. Pe Inanna se hotărâse s-o lase în pace pentru o vreme, deci nu prea mai avea pe cine trage de limbă.

În concluzie, tot ce avea de făcut era să-și *amintească* ce trebuia să-și amintească, în morții ei de nemurire!

Dar, în fond și la urma urmei, nu se grăbea nicăieri. Avea o veșnicie la dispoziție să dezlege acel mister, nu? cugetă el ironic.

Dispăru în bucătărie pentru a lua din sertarul bufetului agenda în care-și nota orice tranziție a semnelor, apoi scotoci printr-o cutie de carton în căutarea unei ustensile de scris și descoperi un pix de duzină, cu pastă verde. Îi scoase capacul cu dinții, notându-și conștiincios data acelei zile și noul aranjament. Trăgea nădejde ca, într-un viitor relativ apropiat, să-i pice fisa și să descopere ce anume determina acele simboluri să se pună în mișcare. Celelalte două vellum-uri ale Vivianei continuau să rămână sigilate și Marcus suspecta că nici lor nu le venise încă timpul. Cea mai logică ipoteză era aceea că trebuia mai întâi să deslușească taina simbolurilor înainte de a trece la nivelul următor. Așa că vârâse câte două piroane în perete și le suspendase acolo, lângă frățiorul lor mai mare.

Vampirul dosi agenda în sertar, sub un vraf de prosoape de bucătărie, apoi făcu inventarul cutiei frigorigice. Pungile cu sânge înghețat erau etichetate cu grijă și el alegea una, a cărei dată de expirare garanta o transfuzie norocoasă, dătătoare de viață, doar până la sfârșitul lunii mai.

Își bău relaxat porția de sânge încălzit pe baia de apă – avea un gust mai bun decât cel încălzit la microunde – și-și trase pe el pantalonii de trening și un tricou negru, fără mâneci, sub care-și ascunse amuleta. Culese unul dintre elasticele de păr din bolul rotund de sticlă fumurie, care trona pe un vraf de cutii de carton încă nedesfăcute, prinzându-și părul într-o coadă pe ceafă, apoi încălță adidașii scâlciți.

Trebuia să-și despacheteze lucrurile într-una din zilele următoare și să facă puțin curat în noul apartament, își notă el în trecut.

Pescui ochelarii de soare Oakley și MP3-Player-ul de pe birou, apoi deschise larg ferestrele livingului, inhalând cu nesaț aerul răcoros al dimineții de aprilie, în timp ce-și adăpostea ochii în spatele

lentilelor întunecate. Încă mai suferea de fotofobie, însă acest neajuns era aproape insignifiant. Singura lumină care încă mai reușea să-l orbească era blițul aparatelor de fotografiat. Dar cum ședințele foto nu erau la ordinea zilei, se descurca de minune în rarele ocazii când vizita Refugiul și Senna insista să immortalizeze anumite momente.

Savură câteva clipe atingerea blândă a primelor raze de soare pe față, apoi scrută cu atenție strada aflată trei etaje mai jos, înainte de a sări. Ateriză grațios pe trotuarul umed și începu să alerge ușor, reglându-și viteza la cea a unui om normal, în timp ce se îndrepta spre intrarea în parc.